

Longzhou, Guangxiprovensen, Kina
Den 1:a september, 2008

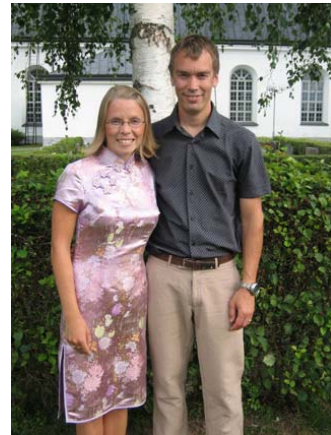
tomas.stenback@gmail.com

rachel.stenback@gmail.com

Kinesiskt telefonnr: +86-771-8831030

Vårt Sverigenr: 018-4951537

Vår hemsida: <http://kina.e455.se>

Kära vänner, 你们好!

Nu är vi tillbaka! Senast vi skrev så var vår situation väldigt rörig och vi visste inte mycket om vad som skulle hända med oss efter den hemska jordbävningen i Sichuan som också drabbade vår skola, och tvingade oss att resa hem redan i maj. Våra tankar kommer alltid att vara med alla de människor som drabbades av jordbävningen, som har krävt mer än 90000 människors liv, varav många studenter och barn. Även om vi har lämnat Chengxian så har vi hållit kontakten med flera av våra studenter, som är ledsna att vi behövde lämna dem så hastigt. Vi försöker intala dem att det viktigaste ändå är att alla på vår skola klarade sig genom katastrofen. Vi har fått rapporter om att det fortfarande inträffar skalv eller efterskalv. En kollega på skolan berättade att en vecka i juli hade de tre stycken. Vi är stolta över att Amity Foundation var snabba på plats med folk som försökte hjälpa människorna i Sichuan.

Som ni kanske vet så åkte jag hem direkt efter jordbävningen för att vara med min farmor som var sjuk. Jag är väldigt tacksam att kunna berätta att hon nu mår bra och att vi kunde spendera mycket tid tillsammans under sommaren. Den nionde september fyller hon 99 år! Tomas kom till USA en vecka senare, eftersom provinsledningen inte ville att vi skulle vara kvar i det jordbävningsdrabbade området. Det var skönt att träffa min familj och våra vänner och bara slappna av efter allt vi varit med om. Vi pratade också i Concordia Lutheran Church, på en gudstjänst, och delade med oss av våra upplevelser.

Efter att vi varit i USA, åkte vi till Sverige. Vi spenderade den mesta tiden med våra familjer och våra vänner. En kväll så visade vi bilder och berättade om våra två år i Kina i Dala-Järna församlingshem. Det var kul att se så många människor intresserade i Kina och Svenska kyrkans arbete. Det var också skönt att se vårt hus i Dalarna igen, och vi passade på att jobba lite i trädgården! I augusti deltog vi på Svenska kyrkans sommarkonferens för utsända medarbetare (missionärer). Människor med hela världen som arbetsplats samlades i vackra Sigtuna under en vecka med samtal, diskussioner, presentationer, föreläsningar och andakter. Att träffa kollegor som jobbar i Sydamerika, Afrika och Asien gav oss intrycket att vi alla jobbar tillsammans mot ett gemensamt mål, i en global värld med ett globalt tänkande.

Efter konferensen spenderade vi några dagar med vänner i Uppsala och sedan återvände vi till Kina. Vi hade en kort konferens med Amity i Nanjing och blev lite förvånade och ledsna av att se att antalet engelskalärare har minskat drastiskt. Just nu är det ungefär 30 lärare, vilket är det minsta antalet sedan starten 1985. Svenska kyrkan har skickat fem lärare, vilket är väldigt bra, men tyvärr kommer allt färre från USA och Storbritannien. Om du skulle vara intresserad av att jobba för Amity så kan du läsa mer på deras hemsida, eller kontakta oss för mer information. Att jobba för Amity i Kina har varit ett väldigt bra sätt för oss att lära känna unga människor i Kina och att lära oss om deras kultur och traditioner. Det har också varit intressant och lärorikt att undervisa blivande lärare och i vår undervisning kunna belysa begrepp som demokrati och mänskliga rättigheter. Det har också känts bra att vara kristen i vår vardag och delta i den lokala kyrkans gudstjänster. På konferensen så berättade Amity om allt arbete de har gjort i Sichuan efter jordbävningen och att de nu ska jobba med att bygga kvalitativa skolbyggnader. Det kändes bra att höra detta eftersom ett oproportionerligt stort antal skolor rasade under jordbävningen. För att bidra till Amitys arbete eller läsa mer om vad de gör i Kina, besök deras hemsida: www.amityfoundation.org

Vi har nu kommit till vårt nya ställe, Longzhou i Guangxiprovinen i södra Kina, bara en timme från Vietnam. Den tryckande hettan och den höga luftfuktigheten kom nästan som en chock för oss, men nu efter drygt en vecka så börjar vi bli vana! När vi först kom till skolan så stod en liten välkomstkommité och väntade på oss, inklusive skolans president, några lärare och några studenter som snabbt blev tillsagda att bära upp våra tunga resväskor. Det behövdes två studenter för att bära upp en väska! När vi kom in i vår lägenhet så hittade vi ett välkomstkort där det stod: ”Kära Tomas och Rachel, välkommen till den här stora familjen! Vi hoppas att ni kommer att njuta av varje dag här! Från era nya familjer!” Vi kände oss verkligen välkomna till skolan. Senare på kvällen tog skolan ut oss på bankett förstås. Några av skolans ledare kom samt våra nya kollegor och kontaktpersoner Millie och Terence. I Kina så betyder bankett oftast att man också ska dricka så mycket *baijiu* (kinesiskt brännvin) som man kan, men när vi vänligt nekade till detta så upptäckte vi till vår förvåning att skolledarna gjorde som vi! För första gången i Kina var vi med om en bankett där alla skålade i iste, och ingen rökte!

Vi är de enda utlänningarna i vår stad, och människor verkar nästan mer förvånade och intresserade av att se oss här än de var i Chengxian. Överallt stirrar folk, pekar på oss, eller hälsar artigt på oss. (En manlig student, som pratade lite engelska, såg Tomas en dag och ropade: ”Hej, främling!” och vinkade glatt.) Vårt första intryck av Longzhou är att folket här verkar vara lite mer avslappnade och öppnare än vad de var i norr. Förra veckan så skulle Tomas gå och slänga våra flyttkartonger. Det är en stor cementkonstruktion, kanske tre meter hög, och det går en trappa upp på sidan, så att man kan komma upp och slänga ner soporna. Han klättrade upp och slängde ner kartongerna och vände för att gå ner. Till hans förvåning skyndade en liten liten kinesisk tant fram

och sa "xie xie" (tack) med ett brett leende. Sen tog hon sig raskt upp för trappan och klättrade ner i soporna för att få tag i kartongerna! (Antagligen för att få återvinningspengar.) Nästa gång han gick ut med en pappkartong tittade han först om någon såg honom, och mycket riktigt kom genast en annan tant och bad att få pappkartongen, den här gången behövde hon inte klättra ner i soporna!

Vi har spenderat den senaste veckan med att fixa till vår lägenhet. Det är inte det lättaste eftersom vissa saker som hemma kan tyckas vara enkla, kan ta en hel dag i Kina. (Som att till exempel hitta rätt glödlampa.) Men nu börjar det bli bättre och vi börjar känna oss lite mer hemma här, efter att vi har städat, inhandlat det som fattades i lägenheten och vi har till och med kunnat köpa lite blommor. Vi har letat efter en liten ugn utan framgång så att vi kan baka lite bröd. (Det finns inte

matbröd alls här.) Igår bakade Tomas dock lite stekpannebröd, som blev en succé! Vi är väldigt glada för vår varmvattenberedare så vi kan duscha varmt när vi vill. Dessvärre sitter denna varmvattenberedare rakt över vår kinesiska toalett, som är ett hål i golvet, så det gäller att vara försiktig, för man vill inte halka och fastna med foten...! (Vi har även en västerländsk toalett som vi är mycket tacksamma för.)

Det värsta för mig är att vår lägenhet, tre trappor upp, har galler för fönstren. Vi har aldrig haft det förut och gallren blockerar vyn och det känns lite otäckt, särskilt efter jordbävningen då vi snabbt behövde ta oss ut. Men som tur är har vi en balkong där vi kan komma ut om det skulle behövas. Andra små "prövningar" vi har stött på är naturligtvis värmen, 30 grader inne, och 35 ute, och att vi har haft lite "besök". Ni som känner mig bra vet att jag inte hanterar insekter särskilt bra. Efter att ha bott på nordliga breddgrader hela mitt liv har jag aldrig tidigare haft nöjet att se en gigantisk (en decimeter lång) kackerlacka krashlanda mot vårt myggfönster. Tomas toffla löste problemet den gången. Det var också otäckt att vakna med en annan stor kackerlacka endast tre decimeter från min kudde! Jag kan nu glatt rapportera att vi har inköpt ett stort myggnät, så det nu känns lite som att sova i ett stort tält!

Fördelen med att Guangxi har ett tropiskt klimat, är att det är frodigt och grönt, med risterasser, bananträd, palmer och en oändlig mängd med fantastiska tropiska frukter. Flera kvällar har vi suttit ute och njutit av det varma vädret och ätit grillade grönsaker och druckit färskpressad fryst mango; det är nästan som att dricka färsk isglass! På kvällarna är alla ute och umgås, promenerar eller

äter vid någon av alla de små restauranger som uppstår varje kväll vid sidan av vägen. Det är mycket intressant och vi är glada att få vara en del av det.

Även om vi studerar kinesiska och folk blir glada när de hör att vi pratar lite mandarin så uppstår fortfarande en hel del missförstånd. Förra veckan reste vi till en grannstad, gränsstaden Pingxiang sex kilometer från gränsen till Vietnam, för att genomgå en hälsoundersökning. Doktorn och jag småpratade lite på kinesiska under tiden som han undersökte mig. Han undersökte någonting i magen, strax under bröstkorgen och jag frågade vad han undersökte. *Gan*, svarade han. Jag gissade att det var min

gallblåsa så jag svarade *Oh, wo mei you*. (Vilket betyder, *jag har ingen*, eftersom jag tidigare har opererat bort den.) Han gav mig en väldigt konstig blick men fortsatte undersökningen. Senare insåg jag att *gan* betyder lever...

Lokalbefolkningen här pratar en helt annorlunda dialekt än de gjorde i Chengxian. Det är faktiskt en dialekt av kantonesiska så när de pratar är det helt omöjligt att förstå! Men lyckligtvis pratar många också mandarin, om än med lite annan brytning än vad vi är vana med. Men somliga har nästan aldrig använt sin mandarin och då är det svårt att kommunicera.

Vi har nu börjat att undervisa och det känns bra att äntligen vara igång. Nästa gång berättar vi mer om vår nya skola och vår nya stad.

Vår nya adress ser ni nedan, men ni kan också skriva ut den på engelska och kinesiska från vår hemsida. Klicka på kontakt och sedan adresslappar.

Hör gärna av er! Det är alltid roligt att få brev och prata med folk där hemma!

再见! (*Zaijian!* = Hej då!)

Rachel & Tomas Stenback
Nanning Teachers College
125, Dushan Drive, Longzhou County
Chongzuo City, Guangxi 532400
China

